

УДК 821.161.2-3.09"18/19 І.Франко:39(У77.83)

СТРИЙЩИНА У ФОЛЬКЛОРИСТИЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ІВАНА ФРАНКА

Галина МАГАС

*Інститут народознавства НАН України, відділ фольклористики,
просп. Свободи, 15, 79000, Львів, Україна,*

Розглянуто питання фольклористичної діяльності Івана Франка на ниві збирацько-дослідницької роботи, зокрема про внесок вченого у студювання фольклору Стрийщини. Простежено вплив І. Франка на становлення молодого покоління науковців.

Ключові слова: Стрийщина, фольклористична діяльність, молоде покоління науковців, фольклорно-етнографічна експедиція.

Українська фольклористика постала як повноцінна галузь науки про народ завдяки відданий праці багатьох учених. До таких, безперечно, треба віднести Івана Франка, який не тільки розробив систему теоретичних принципів дослідження народнопоетичних творів, а й брав участь у їх збиранні, опрацюванні та виданні.

Хоча більшу частину збирацької спадщини І. Франка становлять записи з Дрогобиччини та Сколівщини (маємо на увазі сучасний адміністративний поділ), все ж поза увагою дослідника не залишився і фольклор Стрийського Підгір'я, яке є важливою інтегральною складовою Східної Галичини. Стрийщина¹ розташована у південно-західній частині Львівщини, що межує з Дрогобицьким, Миколаївським, Жидачівським, Сколівським районами Львівської області та Долинським районом Івано-Франківської області. Варто зазначити, що в минулому вона охоплювала значно більшу територію, до складу якої входило кілька повітів Галичини: Стрийський (зі Сколівщиною включно), Долинський, Жидачівський та частина Миколаївського [8, с. 7]. Стрийщина відіграла особливу роль у розвитку краю і, як зауважив її дослідник Атанас Мілянчик, “вирізнялася серед других округ і була в немало випадках і в різних роках першуном серед них, а то й ведучим, диспозиційним осередком для українців” [9, с. 292].

Про перше знайомство І. Франка зі Стрийщиною дізнаємось з його листа до Михайла Драгоманова: “Скінчивши сьомий клас (1874), я перший раз пустився під час

© Магас Г., 2010

¹ Номінація місцевості походить від головного міста – Стрия, яке, як видно з археологічних знахідок, існувало вже у добу Київської держави і Галицько-Волинського князівства. Точна дата його заснування невідома. Хоча найдавніша згадка про місто датується 1385 роком [17, т. 48, с. 70], деякі вчені (Степан Копчак, Ярослав Ісаєвич, Михайло Мандрик, Василь Король та ін.) переконані, що воно існувало ще задовго до вказаної дати. Професор Лев Шанковський доводить, що вже тоді Стрийщина була значним економічним та адміністративним центром, оскільки розташована на перетині великих торговельних шляхів, а також виконувала важливу оборонну функцію [17, т. 48, с. 70–71].

вакацій у дальшу мандрівку, перший раз не поїхав додому пасти худобу та помагати при збірці сіна й збіжжя. Я поїхав залізницею до Стрия, а відси рушив сільським трактором до Синевідська та на Побук, Бубнище, Тисів, Церківну, Мізунь, зайшов до Лолина. Ця маленька мандрівка дала мені пізнати трохи більше світу й людей, ніж я знав досі” [17, т. 48, с. 244]. Тоді ж він побував у Гірному, Любінцях та Дулібах. Очевидно, ця коротка подорож справила незабутнє враження на юного І. Франка, бо ще не один раз він відвідував цю місцевість, шукаючи творчого натхнення та збираючи матеріали для своїх творів¹.

Взагалі після смерті матері він не раз гостював у період Різдвяних свят та літніх канікул у свого молодшого товариша з Дрогобицької гімназії Петра Шанковського в селі Дулібах, батько якого – отець Лев Шанковський² – був тут парохом та дуже приязно ставився до І. Франка. Священик посприяв також знайомству І. Франка з маркграфом Яном Тарновським, останнім нащадком голобутівської лінії польського магнатського роду та його сестрою Геленою Гордоновою. Ця зустріч видається цікавою головню з двох причин: по-перше, можемо збагнути ту велич Франкового духу, який будучи ще зовсім молодим, міг мати такий великий вплив на погляди національного та соціального характеру оточуючих, а по-друге, як цілком слушно припустив професор Лев Шанковський, такий вплив “був, у значній мірі, причиною страдницького характеру життя І. Франка, зокрема тим, що його арешт і процес у 1877 році був не так наслідком неосторожності Михайла Драгоманова у листі до М. Павлика, але пімстою галицької “полонії”, що була тоді при владі в Галичині, за національне й соціальне українщення маркграфа Тарновського” [19, с. 121]. Справа в тому, що “польські друзі” І. Франка не лише розмовляли українською мовою, але й намагалися всіляко зблизитися з українським народом, стати його частиною. Так, маркграфиня Гелена просила називати себе Галею, залюбки відвідувала сільські весілля, вечорниці та, за настановами І. Франка, записувала фольклор Стрийщини. Відомо, що у неї був “грубий зшиток записів пісень та обрядів” [19, с. 127], та, на жаль, поки що не знаємо про його подальшу долю.

Мабуть, написаний взимку 1875 року в Дулібах вірш “Коляда”, у якому в алегоричній формі розкрито польсько-українські взаємини в історичному контексті, письменник присвятив Янові Тарновському. Натхненний дискусіями з макграфом та під враженнями від Різдвяних свят, І. Франко виклав свої погляди у поетичних рядках у формі народної коляди:

¹ Під час літніх вакацій у 1874 році І. Франко перебував на Стрийщині, збираючи відомості до своєї повісті “Петрії і Довбушуки”, яку написав через рік в Дулібах.

² Отець Лев Шанковський (1834–1900) – декан стрийський, парох у селі Дуліби (1862–1900). Про досить близькі дружні стосунки між священиком та І. Франком може свідчити той факт, що після арешту останнього, Львівський апеляційний суд прийняв ухвалу провести ретельний обшук в домі о. Л. Шанковського. Ось як про це пише його внук, відомий учений Л. П. Шанковський: “Ревізія, що її перевів окружний суд у Стрию у мого діда була значно гостріша від ревізії, що її долиньський суд провів в о. М. Рощкевича. Її проводили урядовці стрийського суду дуже брутально. Розбивали бюрка й шафи й викидали їх зміст на підлогу. Перекинули догори дном приватні речі неприсутнього на приходстві маркграфа Тарновського. Наказали дідові свідчити під час процесу. Почали проти діда слідство за поширювання “соціалістичної літератури”” [19, с. 125].

А рад ти знати, чесний господарю,
Гей дай, Боже!
Хто ті зірниці, рідні сестриці?
Старша сестриця – Руська земляця,
Менша сестриця – Лядська земляця.
А рад ти знати, чесний господарю,
Коли скінчиться старшої горе?
Пречиста Діва з сином царствує,
Пречиста Діва плач сестри чує.
А за тим словом, бувай же здоров!
Дай тобі, Боже, в гору потіху,
Дай тобі, Боже, сильную волю!
Збав тебе, Боже, від злих сусідів,
Збав тебе, Боже, від тьми неволі [19, с. 124].

Очевидно, що у 1876 році, коли він вдруге мандрував до Лолина в товаристві з М. Павликом та В. Левицьким, І. Франко пройшов маршрутом, який пролягав через села Стрийського повіту (Миртюки, Фалиш, Станків, Довге, Лисовичі). Згодом, коли Петро Шанковський перейшов на парафію, спільну для сіл Завадова, Нежухова та Голобутова, письменник часто відвідував цю місцевість, принагідно збираючи твори усної народної словесності. Ареал фольклорних записів охоплює також села Стрілків, Довголуку, Добрівляни, Заплатин, Лисятичі та місто Стрий [13, с. 89–91].

У 1880–1882 роках І. Франко брав участь у краєзнавчих експедиціях, які організував учитель Дрогобицької гімназії Іван Верхратський [19, с. 128]. У 1883 році саме з ініціативи І. Франка у Львові, з метою “ознайомити студентів з предметом етнографії”, засновано “Етнографічно-статистичний кружок” [3, с. 20]. Отож, влітку 1884 року вже сам І. Франко організував мандрівку студентства по Дрогобиччині та Стрийщині заради збору етнографічних матеріалів¹.

Ставши членом Етнографічної комісії Наукового товариства імені Шевченка у Львові, І. Франко підтримував практику комплексного вивчення усної словесності за локальними осередками. Дослідження фольклорних зразків відбувалося на основі спеціальних програм і питальників. У часописі “Народ” (за січень 1890 року) І. Франко і М. Павлик подали відозву “Про записування галицько-руських простонародних пісень”, де поставили високі наукові вимоги до фіксації народної творчості. Зокрема, науковці зазначили, що “записувати треба точно, так, як співається, чи говориться в яких сторонах, далі, що під кожною піснею треба зазначити, хто її записав, від кого, де й коли, як далеко вона співається народом навкруги, чи случайно не звісно, хто перший її уложив і через що. Нарешті просимо пояснити деякі незрозумілі слова, події, про котрі співає пісня” [1, с. 16].

Етнографічна комісія НТШ, утвердивши наукові підходи до студіювання уснопое-тичних творів, систематично влаштувала фольклорно-етнографічні виїзди в окремі регіони. Під час літньої експедиції 1900 року, у якій взяли участь О. Колесса, М. Павлик,

¹ Опис народознавчих подорожей І. Франко подав у публікації “Мандрівка руської молодіжі” (1884) у газеті “Діло”.

О. Роздольський та І. Франко, низку етнографічних екскурсій було проведено і на Стрийщині. Велике значення мала подорож І. Франка до села Довгого, де він одержав рукописну збірку щедрівок, які зафіксував ще у 1860 роках о. Йосафат Кобринський, та записав матеріали для збірки галицьких народних приповідок. Під час експедиції дослідник зібрав значну кількість паремій у селі Завадові і Голобутові Стрийського повіту. Зібрані у Стрийському Підгір'ї прислів'я та приказки вчений використав у своїй фундаментальній праці "Галицькі народні приповідки", куди увійшли також тексти, які зафіксували Степан Петрушевич¹ у селі Добряни та Кароль Стоцький у Стрию [4, с. 244].

Не менш важливе значення, ніж діяльність І. Франка як збирача народної творчості, мала його праця як вчителя, наставника молодого покоління науковців. У статті "Огляд праць над етнографією Галичини в ХІХ ст." він відзначив кількох фольклористів, котрі, на його думку, своєю новаторською скрупульозністю, своїм ретельним науковим ставленням до вивчення, а головне до запису та систематизації фольклорного матеріалу помітно вирізнялися серед інших дослідників народної творчості другої половини ХІХ ст. "Виробляються збирачі нового типу, такі як Іван Колеса, Осип Роздольський, Володимир Гнатюк, Володимир Шухевич, що, обіймаючи широкі наукові горизонти, рівночасно старалися вичерпати запас етнографічних фактів у певній околиці, подати весь репертуар пісень, оповідань і такого іншого якогось незвичайного оповідача чи рапсода, вичерпати запас пісень, казок, обрядів даної околиці і, з другого боку, обняти запас доступного однорідного матеріалу в цілім краю" [18, с. 240–241]. У цьому, безперечно, є велика заслуга самого І. Франка, який постійно наголошував на потребі утвердження наукових засад у справі фіксації й видання уснопоетичного матеріалу.

Отже, першим у ряді "збирачів нового типу" він назвав Івана Колесу², з яким

¹ Степан Петрушевич – катехит, письменник та науковець. Як свідчать архівні записи [18], свою збирацьку діяльність він розпочав ще у 90-х роках ХVІІІ ст., навчаючись у духовній семінарії. За словами Ярослава Падоха, майбутній священник записував байки, анекдоти та приповідки [12, с. 104]. Після закінчення навчання його призначають парохом у селі Добряни біля Стрия, де він продовжив накопичувати твори усної словесності. Неабияку вартість представляє збірка прислів'їв та приказок С. Петрушевича 30-х років ХІХ ст., яка репрезентує паремійний фонд Стрийщини (основне місце у ній займають тексти з Добрян). І. Франко назвав її "гарною збірочкою" та відзначив, що вона містить чимало оригінальних зразків. Частково цей збірник був опублікований у Львові в польському тижневику "Przyjacieł Domowy" (1857).

² І. Колеса народився 9 вересня 1864 року в селі Сопоті, що на Сколівщині, у сім'ї священника. Через деякий час його батька призначили парохом у селі Ходовичі, куди він переїхав разом зі своїми дітьми. Після закінчення Дрогобицької гімназії І. Колеса навчався у Львові, а вже через рік перевівся у Краківський університет на медичний факультет. У Кракові він організував українську молодь і заснував студентське товариство "Громада", яке, головню, за посередництвом І. Колесси підтримувало зв'язки з І. Франком, М. Павликом та багатьма іншими видатними постатями того часу. У 1891 році, не маючи можливості закінчити "дорогі студії медичні", І. Колеса був змушений клопотатися про військову степендію, яка зобов'язувала згодом йти на службу в армію. Ставши військовим лікарем довелось йому супроти своєї волі служити на чужині, з якої він уже не повернувся, "впавши жертвою особистої людської злоти і військових порядків, з якими не могла погодитися його чоловіколюбна душа і палка вдача" [2, с. XXXI].

корифей підтримував товариські стосунки, про що свідчить епістолярна спадщина І. Франка [17, т. 48, с. 20]. Старший серед “братів поповичів”, як називали себе брати Колесси, – Іван, Олександр та Філарет – не залишив ґрунтовних досліджень народної творчості, але завдяки своїй збирацькій діяльності на Стрийщині він, безумовно, зробив вагомий внесок у розвиток фольклористики та, за словами Ксені Колесси, “увійшов в українську культуру” [5, с. 10–33].

Фольклорною традицією І. Колесса почав цікавитись ще в період навчання у Дрогобицькій гімназії. Поставивши перед собою завдання дослідити, “який засіб продуктів народної творчості можна в приближенню знайти в одному селі” [2, с. XXIII], він, приїжджаючи додому під час канікул, старанно фіксував народну творчість свого села. За словами Ф. Колесси, до середини 1880-х років він мав три зошити “густо записані текстами й мелодіями українських народних пісень” [6, с. 266].

Теоретичні принципи дослідження етнокультурних явищ молодий фольклорист засвоював, студіюючи праці українських та польських учених: М. Драгоманова, М. Павлика, О. Кольберга та його послідовників, зокрема Р. Завілінського, І. Коперницького, з якими І. Колесса познайомився будучи студентом Краківського університету. Та чи не найбільший вплив на формування І. Колесси як фольклориста мали ідеї І. Франка. І. Колесса прагнув настанов досвідченого вченого не лише щодо записів та дослідження творів усної словесності, він очікував від І. Франка справедливої оцінки своєї (тобто І. Колесси) роботи як на ниві поетичної творчості, так і у сфері наукових студій. У своєму листі за 17 листопада 1885 року І. Колесса писав: “Будьте переконані, що однісіньке Ваше слівце, одна порадонька не пройде мені без користі. Не хочу боронити свого огляду, а хочу після Вашої пропозиції його переробити” [10, с. 73]. Під “оглядом” слід розуміти його рецензію на двотомне видання “Покуття” (1882, 1883) Оскара Кольберга, яку І. Франко досить гостро критикував за численні хиби та ненауковий рівень. З листа І. Франка (за 11 листопада 1885 року): “Рецензія на Кольберга, на котру я дуже був цікавий, розчарувала мене. Так рецензії не пишуться. Прочитавши Вашу працю, котра коштувала Вам так багато роботи, ніхто не буде мав ніякого поняття о книжці Кольберга: що се таке, яким способом повстало, по якій методі роблене? По Вашому виходило б, що Кольберг попросту поперепечатував свої пісні з Головацького, Waśława z Oleśka, Чубинського і т. д., між тим, коли на ділі сего Кольберг не робив. Ви ставите до него такі вимагання, яких і до наших етнографів ставити не можна, не показуєте докладно его методи збирання і порядкованя етнографічного матеріалу (що дуже важне), а робите в тій матерії закиди, котрі зовсім у воздуху висять. Хоч і як мені жаль, а в тій формі як є, Вашої рецензії надрукувати не можна. Коли б Ви мали час і охоту переробити її, т. є. подати результати своєї праці над Кольбергом в іншій формі, з сими доповненнями, які я ту намітив (без особистих екскурсій супроти Кольберга), то я дуже охотно нашкоцівав би Вам рамки і хід мислей рецензії, бодай у формі питань, на котрі ви повинні б дати коротку, ясну і фактами поперту відповідь. Надіюсь, що підійметесь тої роботи і жду Вашої декларації, по котрій зараз вишлю Вам Вашу рецензію і свої замітки” [18, с. 567].

Важливо, що вчений не просто критикує, а висловлює щире побажання побачити

перероблену працю, більше того, хоче допомогти, фактично скласти кістяк роботи, подавши “рамки і хід мислей рецензії” та свої зауваження. У цьому ж листі І. Франко дякує за вислану казку, записану від “стриганецького паламаря” і просить й надалі присилати фольклорні матеріали. Тут же звертає увагу на недоліки опису оповідача та неточність паспортизації: “Найцікавіше з усього, що Ви прислали, се казка паламаря стриганецького. Написали Ви его характеристику (зовсім не характеристичну і не вдалу), а не написали навіть, як він називається! Додаток кінцевий зовсім нікуди не годиться” [18, с. 567].

Як видно з подальшого листування, І. Колесса висловив згоду виправити свої помилки, а І. Франко своєю чергою, в наступному листі виклав власні погляди на принципи рецензування наукових робіт. Найперше, на думку І. Франка, доцільно зробити докладний опис книжки (титульна сторінка, кількість сторінок, розподіл матеріалу тощо) та визначити, прочитавши передмову, яку мету ставить перед собою автор і якими методами послуговується. Далі варто перейти до спеціального огляду поданого матеріалу, який “устроїти треба найпростіше в той спосіб: в тім розділі автор говорить о тім (коли що невірною в авторових замітках – піднести), подає матеріал такий а такий (тільки пісень, приповідок, казок і т. ін.), з того матеріалу тільки а тільки штук є зовсім ідентичних з матеріалом інших збірників, записаним чи в тій самій стороні, чи в інших сторонах тільки а тільки більше або менше значних варіантів, тільки а тільки речей зовсім нових” [17, т. 48, с. 576]. Після цього потрібно зазначити, хто з учених згадував про цю працю у своїх розвідках (треба навести цитати) та порівняти збірку з іншими.

Цілком слушними є міркування у листі І. Франка з приводу варіантності усної словесності та методики порівняння фольклорних варіантів: “Коли будете вичислювати пісні схожі у Кольберга і Головацького, то держіться тої методи: ідентична пісня єсть тільки та, котра ціла слово в слово згоджуєсь з другою. Не можна до тої рубрики зачислювати пісень зшиваних... А скоро хоч одно слово, хоч один вірш не такий, то вже пісня не ідентична, а варіант” [17, т. 48, с. 576]. Взагалі проблему варіантності фольклору вчений досліджував у багатьох працях. Зокрема, у “Студіях над українськими піснями” він, розглядаючи велику кількість варіантів, виділяв інноваційні елементи, що їх додає до тексту кожен регіон.

Епістолярна спадщина І. Франка – надзвичайно важливе джерело пізнання теоретичних принципів дослідження уснопоетичного масиву, яких дотримувався у своїй науковій діяльності великий учений.

У 1889 році краківська Академія наук надрукувала частину матеріалу, який зібрав І. Колесса у селі Ходовичі, під назвою “Народження, хрестини, весілля і похорони руського народу в селі Ходовичах Стрийського повіту” [20, s. 117–150]. Ця праця становила лише невеликий фрагмент монографії, яку запланував написати І. Колесса про село Ходовичі. Та, на жаль, цей задум не був реалізований через трагічну долю автора. Після смерті І. Колесси за рекомендацією І. Франка й на основі його реферату Етнографічна комісія видала рукописну збірку під назвою “Галицько-руські народні

пісні з мелодіями”¹ (за редакцією Олександра та Філарета Колессів). Цінність роботи полягає в тому, що вона відображає локальну фольклорну традицію одного села. Завдяки цілеспрямованій комплексній польовій роботі автор уклав винятковий збірник, який може слугувати відправною точкою на шляху порівняння зразків усної словесності у діахронному зрізі. Цю працю науковця зі Стрийщини високо оцінив І. Франко.

Отже, фольклористична діяльність І. Франка на Стрийщині проходила у кількох напрямках: 1) збір уснопоетичного матеріалу, 2) дослідження цього матеріалу та його видання, 3) науково-теоретичне осмислення усної словесності. Крім того, вчений постійно спонукав інших збирати перлини народної творчості. Великий вплив він мав на молодих науковців, серед яких І. Колесса.

1. [Відозва] Про записування галицько-руських простонародних пісень // Народ. – Львів, 1890. – № 1.
2. Галицько-руські народні пісні з мелодіями / Збір. у с. Ходовичах др. І. Колесса // Етнографічний збірник. – Львів, 1902. – Т. 11.
3. *Дей О.* Іван Франко – дослідник народнопоетичної творчості. – К., 1953.
4. *Демян Г.* Золотий гомін // Хвилі Стрия. – Стрий, 1995. – С. 236–332.
5. *Колесса К.* Колесси у скриптах історії (від джерел до звершень) // Родина Колессів у духовному та культурному житті України кінця XIX–XX століття (з нагоди 130-річчя від дня народження академіка Ф. Колесси та 100-річчя від дня народження академіка М. Колесси): Збірник наукових праць та матеріалів. – Львів: Львівський національний університет ім. І. Франка, 2005. – С. 10–33.
6. *Луканюк Б.* Ходовицька збірка Івана Колесси // Родина Колессів у духовному та культурному житті України кінця XIX–XX століття (з нагоди 130-річчя від дня народження академіка Ф. Колесси та 100-річчя від дня народження академіка М. Колесси): Зб. наук. праць та матеріалів. – Львів: Львів, 2005. – С. 261–290.
7. *Магас Г.* До історії фольклористичного дослідження Стрийщини // Народознавчі зошити. – 2009. – № 1–2. – С. 159–167.
8. *Мандрик М.* Стрийщина: шлях до волі. – Стрий, 1998.
9. *Мілянч А.* З господарського минулого Стрийщини // Стрийщина. Історико-мемуарний збірник. – Нью-Йорк–Торонто–Париж–Сідней, 1990. – Т. II. – С. 292–304.
10. Невідомі листи Івана Франка до Івана Колесси. Подали до друку Д. Ф. Колесса-Залеська та Ф. П. Погребенник // Народна творчість та етнографія. – 1965. – № 3. – С. 72–78.
11. *Павлюк С.* Погляд І. Франка на тогочасні теоретичні підходи і методика польових етнографічних досліджень // Народознавчі зошити. – 2009. – № 1–2. – С. 726–728.

¹ Праця містить записи народнопісенної творчості, зроблені в селі Ходовичі Стрийського повіту у другій половині XIX століття. Структура збірки зумовлена специфікою зібраного матеріалу. Фольклорні тексти подано з нотами і погруповано у розділи відповідно до “звичайного розвою людського життя, котрого природні границі творить, з одного боку колиска, а з другого – гробова дошка” [2, с. XXIII]. Отож, основу збірника становлять пісні (понад 200 зразків), розміщені у трьох розділах: “Обрядові пісні, звязані з порою року”, “Від колиски до гробової дошки”, “Ріжнорідні теми”. Усі твори у збірнику пронумеровані арабськими цифрами, а варіанти до тексту позначені малими літерами після порядкового номера. Майже після кожної фольклорної одиниці подано паспортизацію, щоправда, доволі скупу, а також паралелі до пісні з інших джерел, що є необхідним для широких узагальнюючих досліджень явищ культурно-історичної спадщини. Важливо, що у роботі тексти подано зі збереженням мовленнєвої традиції, що може послужити матеріалом для студій над трансформаціями мовної парадигми.

12. *Падох Я.* Науковці Стрийщини // Стрийщина. Історико-мемуарний збірник. – Нью-Йорк–Торонто–Париж–Сідней, 1990. – Т. II. – С. 84–108.
13. *Пастух Р.* Іван Франко і Стрийщина // Стрийщина крізь призму століть. – Дрогобич, 2004. – С. 81–93.
14. *Рудницький Я.* Про місцеву назву Стрий // Стрийщина. Історико-мемуарний збірник. – Нью-Йорк–Торонто–Париж–Сідней, 1990. – Т. II. – С. 405–408.
15. *Сокіл В.* “І знов я бачу тя, село моє родинне” або кілька слів про фольклорні зібрання І. Франка з рідних місць // Народознавчі зошити. – 2009. – № 1–2. – С. 742–746.
16. *Сокіл Г.* Теоретичні студії Івана Франка в контексті української фольклористики кін. XIX – поч. XX ст. // Народознавчі зошити. – 2009. – № 1–2. – С. 732–737.
17. *Франко І.* Збір. творів: У 50 т. – К., 1976–1986.
18. *Франко І.* Огляд праць над етнографією Галичини в XIX в. // Франко І. Вибрані статті про народну творчість. – К., 1955. – С. 233–242.
19. *Шанковський Л.* Нарис історії Стрийщини // Стрийщина. Історико-мемуарний збірник. – Нью-Йорк–Торонто–Париж–Сідней, 1990. – Т. I. – С. 69–192.
20. Narodziny i chrzciny, wesele i pogrzeb u ludu ruskiego we wsi Chodowicach, w powiecie Stryjskim opisał Jan Kolessa // Zbiór wiadomości do antropologii krajowej wydawany staraniem Komisji Antropologicznej Akademii Umiejętności w Krakowie. – Kraków, 1889. – Т. 13. – С. 117–150.

STRYI AREA IN THE FOLKLORISTIC ACTIVITY OF IVAN FRANKO

Galina MAGAS

*The institute of at national akademi of Sciences of Ukraine, The folklore departament,
15, Svoboda av., 79000, Lviv, Ukraine*

The article deals with a question of Franko's folklore activity in the field of collecting-research work especially with the scientist's contribution to the studying of folklore in Stryi district. It is traced also Franko's influence over formation of young generation of scientists.

Key words: Stryj district, folklore activity, folklore-ethnology expedition, young generation of scientists.

СТРИЙЩИНА В ФОЛЬКЛОРИСТИЧЕСКОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ИВАНА ФРАНКО

Галина МАГАС

*Институт народоведения НАН Украины, отдел фольклористики,
проспект Свободы, 15, 79000, Львов, Украина*

Рассмотрено вопросы фольклористической деятельности Ивана Франко в отрасли собирательно-исследовательской работы, в частности о вкладе учёного в изучении фольклора Стрийщины. Прослежено влияние И. Франко на становление молодого поколения исследователей.

Ключевые слова: Стрийщина, фольклористическая деятельность, молодое поколение исследователей, фольклорно-этнографическая экспедиция.

*Стаття надійшла до редколегії 15.02.2010
Прийнята до друку 17.02.2010*